

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1043/25
29.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владан Готовац, адвокат из Београда, Улица Шпанских бораца број 24-в, против туженог “Generali osiguranje Srbija” а.д.о., Улица Шпанских бораца број 3, чији је пуномоћник Нађа Самац, адвокат из Београда, Булевар Михајла Пупина број 109/6, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Трећег основног суда у Београду П 358/18 од 28.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 29.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 358/18 од 28.11.2024. године у ставу првом изреке, у делу става другог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 80.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, 60.000,00 динара на име претрпљеног страха и 300.000,00 динара на име умањења опште животне активности, сваки са законском затезном каматом почев од 28.11.2024. године па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 358/18 од 28.11.2024. године у преосталом делу става другог изреке, на тај начин што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се тужени “Generali osiguranje Srbija” а.д.о. обавезе да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете услед претрпљених душевних болова због наружености исплати износ од 40.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.11.2024. године, као и у ставу трећем изреке тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени “Generali osiguranje Srbija” а.д.о. да тужиоцу АА из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 321.800,00 динара у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе повећањем тужбеног захтева. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати и то: на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених физичких болова износ од 80.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.11.2024. године, па до исплате, због претрпљеног страха износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.11.2024. године, па до исплате; за претрпљене душевне болове због наружености износ од 40.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.11.2024. године, па до исплате и због умањења животне активности износ од 300.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.11.2024. године, па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 303.800,00 динара, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је у целисти, како то произилази из садржине жалбе, из свих разлога предвиђених одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавио и тужилац, побијајући је у ставу трећем изреке, којим је одлучено о трошковима поступка, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Испитујући првостепену пресуду у границама законских овлашћења предвиђених одредбом члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог делимично основана у погледу главне ствари, док је жалба тужиоца делимично основана и то у погледу одлуке о трошковима поступка.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, а што је међу парничним странкама учињено неспорним, дана ...2017. године око 9,30 часова у Београду, ГО Нови Београд, на коловозу државног пута првог реда А, А1 кроз Београд, на деоници петља Београд – Бубањ Поток, догодила се саобраћајна незгода у којој су учествовали путничко возило марке “Ауди” тип А4, аустријских регистарских ознака ..., осигурано од аутоодговорности код туженог по полиси – зеленој карти којим је у тренутку незгоде управљао ББ, чијим пропустом је и проузрокована незгода и путничко возило марке “Голф”, регистарске ознаке ..., којим је управљао тужилац. Путничко возило “Ауди” осигурано је код туженог по полиси – зеленој карти. Тужилац је у саобраћајној незгоди

задобио тешке телесне повреде у виду уганућа и нагњечења вратне кичме, компресивног прелома пршљена и површинске повреде главе. Тужилац се, преко свог пуномоћника, обратио туженом захтевом за обештећење ван спора, након чега је тужени делимично усвојио одштетни захтев, исплатио тужиоцу укупан износ од 205.265,00 динара и то: 100.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, 100.000,00 динара на име претрпљеног страха, 4.500,00 динара на име трошкова за адвоката и 765,00 динара на име издавања дневног извештаја. Сходно наведеном, тужени је учинио неспорном сопствену одговорност, а у складу са чланом 25 став 4 Закона о обавезном осигурању у саобраћају и чланом 919 став 3 ЗОО извршио исплату неспорног износа накнаде нематеријалне штете и материјалне штете у укупном износу од 205.265,00 динара. Тужилац је од ударца осећао да му нешто трне у врату и јак бол у леђима, осећао се веома лоше, осећао је мучнину, након чега га је Хитна помоћ превезла у Ургентни центар, где су му обављена снимања, којом приликом је трпео велике болове. Према снимцима тужиоцу је приликом удеса пукао 8. пршљен лумбалног дела, због чега је трпео велике болове. Тужиоцу су доктори саопштили да за задобијену повреду нема посебног лечења осим мировања и препоручено му је банско лечење, а добио је лекове против болова. Тужилац је све време опоравка лежао и трпео болове у горњем делу леђа, нарочито при промени времена, као и када се сагне да нешто узме. Неколико дана након мировања, отишао је на контролу у амбуланту у Ургентном центру, где су му дали упут за физикалну и електро терапију и отприлике 15 дана је ишао на терапије и то у Шилерову, а све време је лежао код куће и то неких месец дана након незгоде. Када је завршио физикалне и електро терапије, поново је отишао на контролу у Ургентни центар, тамо су му рекли да су све што је до њих урадили и да не постоји ниједна друга терапија, већ је потребно да прође време. Тада су му објаснили да је у питању нека хрскавица која може да зарасте, али да се никада не зна какав покрет може да доведе до поновног пуцања, због чега је та повреда јако незгодна. Тужилац због ове саобраћајне незгоде и дан данас има страх, због овог удеса не може да ради ствари које је раније могао, пре свега не може много да подигне, највише десетак килограма терета, осећа болове када дуже седи и стоји, затим било који мало незгоднији положај он осећа бол у леђима, нпр. код поправке аута јако му је незгодно јер сваки другачији покрет му ствара бол. Тужилац је раније тренирао кик бокс, а због повреде не може више да тренира и то му представља проблем, не може више да обавља неке теже послове, што је раније чинио, пре свега да помаже родитељима који су пољопривредници. Током првостепеног поступка изведен је доказ вештачењем од стране судског вештака судске медицине Драгане Јечменице, која се у свом налазу од 08.02.2022. године изјаснила на околност узрочно-последичне везе између саобраћајне незгоде која се догодила критичног дана и повреде коју је тужилац задобио тим поводом. У свом налазу судски вештак је навела да се несумњиво може закључити да је тужилац критичног дана задобио између осталих и повреду у виду тзв. авулзионе фрактуре (прелома) тела 8. грудног пршљена кичменог стуба. Наведена повреда је недвосмислено утврђена и описана радиолошким прегледом у Ургентном центру у временском периоду око 3 сата након одигравања саобраћајне незгоде истог дана око 9,30 часова, на основу чега може да се закључи да постоји директна узрочно-последична веза између настанка ове незгоде и осталих наведених повреда са предметном саобраћајном незгодом, условљеном сложенем динамиком кретања тужиоца унутар кабине возила, а након контакта учествујућих возила. Судски вештак сматра да ова повреда – прелом пршљенског тела припада групи тзв. стабилних прелома који се лече конзвервативно, без имобилизације, мировањем у постељи уз

примену лекова против болова и физикалном терапијом. Током првостепеног поступка изведен је доказ и вештачењем од стране судског вештака медицинске струке за област ортопедија – трауматологија, који је у свом налазу и мишљењу од 26.09.2022. године навео да повреде које су наведене у медицинској документацији представљају тешку телесну повреду изазвану у саобраћајном удесу од дана 22.07.2017. године, да се тужилац због ових повреда непрекидно лечио у трајању од 3 месеца уз вежбе у кућним условима. Тужилац се при доласку жалио на болове у горњим леђима и у врату код промене времена и тежих физичких напора. Клинички је присутан спазам мишића врата и горњег дела грудне кичме. На десном лакту са унутрашње стране видљив је ожилјак од ране описане величине. Бол јаког интензитета код тужиоца трајао је укупно 3 дана, болови од момента повређивања и у току лечења након повреда, а све уз адекватну терапију – средњи интензитет је трајао око 2 недеље. Болови су били присутни у току лечења након повреда и на физикалној терапији такође уз аналгетике. Бол слабог интензитета је трајао до краја непрекидног лечења око 3 месеца, а тужилац и сада има повремене болове код промене времена и тежих физичких напора. Естетско оштећење је лаког степена и огледа се у ожилјку на десном лакту са унутрашње стране величине 2 x 3 цм, а видљив је када је у редуцираној одећи и ако се обрати посебна пажња. Код тужиоца је са ортопедске стране наступило умањење ОЖА 10% трајно, огледа се у ограниченој покретљивости грудног дела кичме средњег степена након прелома ТХ 8, 8. пршљена, а због овог свакодневне животне потребе везане за стајање и ход, при припремању хране, одржавању хигијене и бављење рекреацијом, обавља са појачаним напором. Током првостепеног поступак изведен је и доказ вештачењем од стране вештака медицинске струке – неуропсихијатра, који је у свом налазу од 10.04.2023. године навео да је тужилац приликом саобраћајног удеса, који се десио ...2017. године, поред телесне повреде доживео и страхове који су оставили извесне трајне последице по психичко здравље тужиоца. Тужилац је у ситуацији опажања возила које се кретало већом брзином, а које је га је у једном тренутку отпозади ударило, када је од силине удара његово возило избацило са аутопута, доживео стање шока и препасти, поготово у околностима нарушеног телесног интегритета са појавом болности у вратном и леђном делу кичме, што је било праћено врло бурном психомоторном и неуровегетативном реакцијом, која се наставила и након избављања из возила уз помоћ полицајца, тако да је у периоду од око 4-5 минута проживљавао примарни страх јаког интензитета. Током транспорта, као и спроведених прегледа и снимања уз трпљење интензивних болова, проживљавао је узнемиреност због застрашености за степен повреде и могуће теже последице, тако да је у периоду од 3-4 сата проживљавао секундарни страх јаког интензитета. Након свих прегледа и снимања, сазнања о повреди прелома кичменог пршљења условила је узнемиреност за даљи ток и исход лечења, поготово у околностима неопходног дужетрајног мировања, трпљење болова, одржаваних и поред примене лекова за болове и попуштање напетости мишића, изражених при покретима, када је за многе личне потребе користио помоћ пријатеља, те је у периоду од око месец дана проживљавао секундарни страх умереног интензитета. Следио је период рехабилитовања уз физикалне процедуре, који је постепено давао побољшање током ког је одржавао болност, као и ограниченост покрета подржавала неизвесност за коначни исход повреде и могућност несметаног повратка својим животним, пре свега спортским, као и ранијим активностима, тако да је у периоду од око 2 месеца преживљавао секундарни страх блажег интензитета. После свега се вратио својим редовним задацима, али су саме околности догађаја, као и соматске последице повреде условиле пад фрустрационе толеранције и пад адаптивних

способности. Може се закључити да је АА приликом саобраћајног удеса доживео страхове који су оставили трајне последице у психичком здрављу, који нарушавају адаптивне потенцијале и могућност постизања потпуног задовољства и слободe и уживању у свакодневним животним активностима, с обзиром на ограничене покрете кичме, немогућност бављења спортом као раније, као и болност при покретима посебно метеоропатски условљене, што у целости захтева улагање већег напора за одржавање жељеног квалитета живота и рада. Оптерећујућа је и увек присутна застрашеност од саобраћајних инцидената и могућност сличног повређивања, што такође захтева додатно улагање пажње. Имајући у виду да су наведене последице настале након доживљене трауме, може се рећи да је умањење ОЖА 4%. Према конзилијарном налазу и мишљењу судског вештака Милована Петрушића, за област ортопедије и трауматологије и судског вештака Весне Бућан неуропсихијатра од 10.04.2024. године, утврђено је да је општа животна активност вештачена у складу са критеријумима и правилима опште медицинске струке. Општа животна способност проистиче из психофизичке функционалности, коју чине 3 компоненте: биолошка, физиолошка, психолошка и испољавање у психичким функцијама. Конзилијарно су вештаци закључили да су све наведене последице трајног карактера за које су сагласно проценили да представља умањење општеживотне активности 12% укупно. До овог процента су дошли логичном медицинском акумулацијом горе наведених последица које су трајног карактера. Изјашњавајући се на примедбе туженог, судски вештак Весна Бућан се у свом поднеску од 24.05.2024. године изјаснила да је судски вештак психијатар надлежан за процену присуства доживљених страхова, након одређених трауматичних искустава, тако да су у склопу анамнестичких података и разговора који се обавља са оштећеном особом, добије увид у постојање одређених страхова мањег или већег интензитета. Појам умањења ОЖА са психијатријске стране, представља способност за појединца да себи прибави потребна задовољства у спровођењу навикнутог животног ритма и остваривању радости живљења. Сходно наведеном, оценила је у чему је тужилац осујећен након доживљене трауме, а управо је дужност вештака психијатра да процени заостале последице предметног повређивања, последице које изазивају немогућност обављања појединих значајних животних активности које је та особа пре повређивања несметано могла обављати. Треба имати у виду да се овим проценама не баве психијатри у амбулантама, њима су ти појмови углавном страни, а при томе се овде ради о психичким манифестацијама које нису психогене природе, већ су у апсолутној корелацији са траумом која је доживљена и која је као таква довела до физичких и психичких последица. Свакако приликом процене умањења се мора узети у обзир личност, њене године, професија, као и све друге релевантне околности значајне за њен живот, а чије је спровођење и самом нарушеношћу физичког интегритета довело до пада квалитета живота и немогућности. Даље, у поднеску од 05.09.2024. године судски вештак је навела да је процена умањења ОЖА дата на основу расположиве медицинске документације, као и свих релевантних података у списима, да је расположива медицинска документација усаглашена са временом повређивања и лечења, да су питања која се постављају током вештачења усмерена на околност повређивања, тако да се сходно томе и цене последице везане за повреду, а не за нешто друго, зашта је специјалиста психијатар судски вештак компетентан својим образовањем и звањем. Проценама се уобичајено не користи тест.

Међу парничним странкама није била спорна пасивна легитимација туженог и

основ потраживања, већ да ли су исплатом у вансудском поступку у потпуности правично намирена потраживања тужиоца, на име накнаде нематеријалне штете коју је претрпео у предметној саобраћајној незгоди.

Правилна је одлука првостепеног суда садржана у ставу првом изреке ожалбене пресуде, којом је првостепени суд дозволио објективно преиначење тужбеног захтева, учињено поднеском од 08.05.2024. године, на тај начин што је тужилац повећао тужбени захтев у складу са налазом и мишљењем судских вештака ортопеда – трауматолога и неуропсихијатра, оценивши да је то целисходно за коначно решење односа међу странкама. Овакав став има и овај суд, као другостепени, с обзиром да је одлука у свему донета сходно одредбама члана 199 и 200 ЗПП.

Чињенично стање је у погледу накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, страх и умањење опште животне активности је потпуно и правилно утврђено и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењене одредбе члана 154, 173, 174, 184 и 200 Закона о облигационим односима, те правилно оцењено да је тужени пасивно легитимисан. За своју одлуку првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге, које као правилне, прихвата и овај суд као другостепени, те на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП-а пресуду у овом делу детаљно не образлаже јер прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом и примену материјалног права.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је доносећи ожалбену пресуду правилно применио материјално право, садржано у одредбама члана 200 и 897 Закона о облигационим односима, као и члана 232 и члана 271 ЗПП, када је оценио да износи накнаде нематеријалне штете коју је тужени исплатио тужиоцу у вансудском поступку дана 07.11.2017. године, нису довољна сатисфакција за штету коју је тужилац претрпео у саобраћајној незгоди која се догодила дана 22.07.2017. године у Београду. Код утврђене чињенице да је тужилац претрпео тешке телесне повреде у саобраћајној незгоди и да је тужени у обавези да тужиоцу надокнади целокупну претрпљену штету, имајући у виду да је његов осигураник проузроковао наведену саобраћајну незгоду, те да из налаза и мишљења судских вештака произилази да је тужилац претрпео физичке болове и страх, душевне болове услед умањења општеживотне активности, као последицу повређивања у овој незгоди, а ценећи врсту повреде, интензитет и дужину трајања физичких болова, те околности повређивања, животну доб тужиоца, ток лечења и тегобе које тужилац и данас осећа, као и све друге околности случаја, првостепени суд је правилно оценио да правична новчана накнада за претрпљене физичке болове тужиоцу представља износ од још 80.000,00 динара, што са претходно исплаћених 100.000,00 динара у вансудском поступку, укупно износи 180.000,00 динара. Ценећи побројане околности, те врсту, интензитет и дужину трајања претрпљеног страха, правилно је првостепени суд оценио да по овом основу тужиоцу припада износ од још 60.000,00 динара, што заједно са исплаћених 100.000,00 динара представља износ од 160.000,00 динара и када је у питању умањење општеживотне активности, а имајући у виду да је конзилијарним налазом и мишљењем судских вештака утврђен проценат умањења исте од 12% , првостепени суд је правилно оценио да по овом основу тужиоцу припада накнада од 300.000,00 динара, а за шта му у вансудском поступку није исплаћена накнада.

Првостепени суд је правилно оценио да је од тренутка исплате накнаде штете у вансудском поступку (07.11.2017. године) до дана закључења главне расправе (28.11.2024. године), дошло до значајних инфлаторних кретања и промена животних стандарда у целини, те да су се у истом периоду променили и остали критеријуми и мерила за опредељивање висине штете. Сходно томе, оправдани су разлози да првостепени суд опредељује висину правичне новчане накнаде, на тај начин што је утврђен проценат ставио у односе према износима накнаде штете утврђеним на дан пресуђења, имајући у виду извршене исплате у вансудском поступку од новембра 2017. године. Стога је правична новчана накнада за физичке болове које је тужилац претрпео у време исплате новембра 2017. године, ван спора износила 200.000,00 динара, а како је тужиоцу вансудским путем исплаћено 100.000,00 динара, правилно је првостепени суд оценио да тужилац није у потпуности обештећен, већ да му је намирена накнада од 50%. Како правична накнада на дан доношења првостепене одлуке за овај вид штете износи 300.000,00 динара, од чега 50% није исплаћено тужиоцу у вансудском поступку, правилно је одмерио првостепени суд да тужиоцу следује износ од 80.000,00 динара, а имајући у виду да се кретао у границама постављеног тужбеног захтева, што са претходно исплаћених 100.000,00 динара, укупно износи 180.000,00 динара.

Правилно је првостепени суд оценио да правична новчана накнада за страх који је тужилац претрпео (примарни и секундарни страх), који је оставио последице по психички живот тужиоца у виду непокретљивости, застрашености од саобраћајних инцидената и могућности сличног повређивања, што захтева додатно улагање пажње, у време исплате, новембра 2017. године, износила 200.000,00 динара, да је са износом од 100.000,00 динара тужилац намирен у проценту од 50%, а како правична накнада на дан доношења одлуке за овај вид штете износи 250.000,00 динара, од чега 50% није исплаћено тужиоцу у вансудском поступку, то тужиоцу следује износ од још 125.000,00 динара, али с обзиром да се првостепени суд кретао у границама постављеног тужбеног захтева, тужиоцу је досудио износ од 60.000,00 динара, што укупно са претходно исплаћених 100.000,00 динара износи 160.000,00 динара. Правилно је првостепени суд оценио да је правична новчана накнада за претрпљене душевне болове због умањења општеживотне активности која се огледа у ограниченој покретљивости грудног дела кичме, средњег степена након прелома ТХ 8 пршљена (због чега тужилац свакодневне животне потребе везане за дуже стајање и ход, бављење рекреацијом, припремање хране, одржавање хигијене обавља са појачаним напором). С обзиром да тужени у вансудском поступку тужиоцу по овом основу није исплатио накнаду штете, а како је првостепени суд правилно утврдио да на дан доношења одлуке за душевне болове због умањења општеживотне активности од 100% правична накнада износи 2.700.000,00 динара, то значи да је правична накнада за душевне болове због умањења општеживотне активности од 12% колики је проценат утврђен конзилијарним мишљењем код тужиоца, износи 324.000,00 динара, али с обзиром да се првостепени суд кретао у границама постављеног тужбеног захтева, тужиоцу је досудио износ од 300.000,00 динара у смислу члана 3 став 1 ЗПП. Правилно је овом приликом првостепени суд ценио чињеницу да се у конкретном случају ради о особи која је у моменту повређивања имала 31 годину, да је био стално радно ангажован у функцији возача, да је пре штетног догађаја био пословно, спортски и животно активан, да се активно професионално бавио кик боксом, да је слободно време проводио у дружењу и бављењу хобијем ловом и пецањем, а које активности, због задобијених повреда, не може сада да обавља или би то евентуално чинио са појачаним напором и жељом, што

све утиче на квалитет његовог живота, пре и после задобијених повреда. Сходно наведеном, неосновано се жалбом туженог указује да је висина накнаде штете на име претрпљених физичких болова, страха и душевних болова због умањења ОЖА тужиоца, утврђена противно одредбама члана 200 ЗОО.

Првостепени суд је правилно и адекватно одмерио правичне износе за наведене видове нематеријалне штете према критеријумима прописаним одредбом члана 200 став 1 ЗОО, у вези са чланом 232 ЗПП, правилно ценећи интензитет и трајање претрпљених физичких болова, страха, душевних болова због умањења ОЖА, истовремено водећи рачуна о значају повређеног добра, циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом у смислу одредбе члана 200 став 2 ЗОО.

Првостепени суд је о тужбеном захтеву тужиоца за накнаду нематеријалне штете по наведеним видовима правилно одлучио, имајући у виду правичну новчану накнаду у време вансудске исплате и износ накнаде који је исплаћен тужиоцу у вансудском поступку, који је затим правилно доведен у однос са укупном висином правичне накнаде, према мерилима и критеријумима који су се променили од момента вансудске исплате до дана пресуђења, те је правилно утврдио правичне износе за које тужилац треба да буде обештећен, имајући у виду износ за који је тужилац већ обештећен у вансудском поступку, те је досудио накнаду у висини за коју је штета остала непокривена, правилно примењујући одредбу члана 200 ЗОО.

Налазе вештака ортопеда, трауматолога и неуропсихијатра, који су засновани на приложеној медицинској документацији и на непосредном прегледу тужиоца, првостепени суд је правилном применом члана 8 ЗПП, прихватио као дате у складу са правилима струке, јер су исти детаљно аргументовани и одговорили су на све примедбе туженог током поступка. Тужени је током поступка истицао паушалне примедбе на налазе судских вештака. Првостепени суд је правилно одбио предлог туженог за одређивање новог вештачења од стране неуропсихијатра, правилно оцењујући да је судски вештак на јасан, детаљан, стручан начин дао писани налаз и мишљење, након тога се два пута изјаснио на примедбе туженог, те се стручно и јасно изјаснио на сваку примедбу туженог и одговорио на свако питање туженог, при чему тужени није истицао ниједну конкретну примедбу након писаног изјашњења, већ је паушално навео да предлаже ново вештачење. Оваква одлука првостепеног суда је правилно донета с обзиром да би одређивање новог вештачења било у супротности са чланом 10 став 2 ЗПП. Првостепени суд је своју одлуку правилно засновао на мишљењима судских вештака које је у целости прихватио и довео у везу са околностима саме незгоде, коју је тужилац интерпретирао и то како саму незгоду, тако и поступак лечења, те последице које тужилац осећа, а чији исказ је такође потврђен медицинском документацијом у списима. Сходно томе, неосновани су жалбени наводи туженог у делу који се односи на оспоравање налаза и мишљења судских вештака, те њихово усаглашавање налаза и представља понављање раније изнетих приговора на налаз у самој жалби.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овом делу, на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП-а.

Са изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке на основу одредбе члана 390 ЗПП.

Међутим, основано се жалбом туженог указује да је првостепени суд, одлучујући у делу става другог изреке о тужбеном захтеву за накнаду нематеријалне штете услед претрпљених душевних болова због наружености, погрешно применио материјално право и то члан 200 став 1 Закона о облигационим односима. Одредбом члана 200 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да за претрпљене физичке болове, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде угледа, части, слободе или права личности, смрти блиског лица као и за страх суд ће, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете као и у њеном одсуству. У конкретном случају током првостепеног поступка утврђено је да код тужиоца, као последица повређивања дана 22.07.2017. године, постоји наруженост лаког степена у виду ожиљка у пределу десног лакта са унутрашње стране величине 2x3 цм, а видљив је када је тужилац у редуцираној одећи и ако се обрати посебна пажња. Стога, имајући у виду цитирану законску одредбу, те чињеницу да код тужиоца постоји наруженост само лаког степена која није оставила последице на психичко стање тужиоца, односно тужилац због исте не трпи душевне болове, овај суд је става да нема основа за досуђивање накнаде нематеријалне штете по овом основу, па је првостепена одлука у овом делу става другог изреке морала бити преиначена.

Основано се жалбом тужиоца побија одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде. Ово стога што првостепени суд није правилно одмерио трошкове поступка, с обзиром да је изоставио да тужиоцу досуди приступ на још једно одржано рочиште у износу од 18.000,00 динара. Према томе, тужиоцу следују трошкови у укупном износу од 321.800,00 динара и то: за састав тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 13.500,00 динара, за приступ и заступање на 7 одржаних рочишта у износу од по 18.000,00 динара, за приступ и заступање на 8 неодржаних рочишта у износу од по 11.250,00 динара, за трошкове вештачења износ од 40.000,00 динара, за судску таксу на тужбу и пресуду износ од по 19.400,00 динара, обрачунато у складу са важећом АТ у време доношења одлуке и ТТ у време настанка таксене обавезе. Неосновани су жалбени наводи тужиоца да суд није правилно одмерио трошкове судског поступка с обзиром да није признао тужиоцу увећање за 20% на име ПДВ, јер пуномоћник тужиоца није за пружене услуге издао рачун, као доказ стварно насталих трошкова.

Са изложеног, одлучено је у ставу првом применом члана 390 ЗПП, у ставу другом применом члана 394 тачка 4 и 401 тачка 3 ЗПП, а у ставу трећем применом члана 165 став 1 у вези са чланом 153 ЗПП, јер су жалиоци успели у другостепеном поступку у сразмерно незнатном делу.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић